

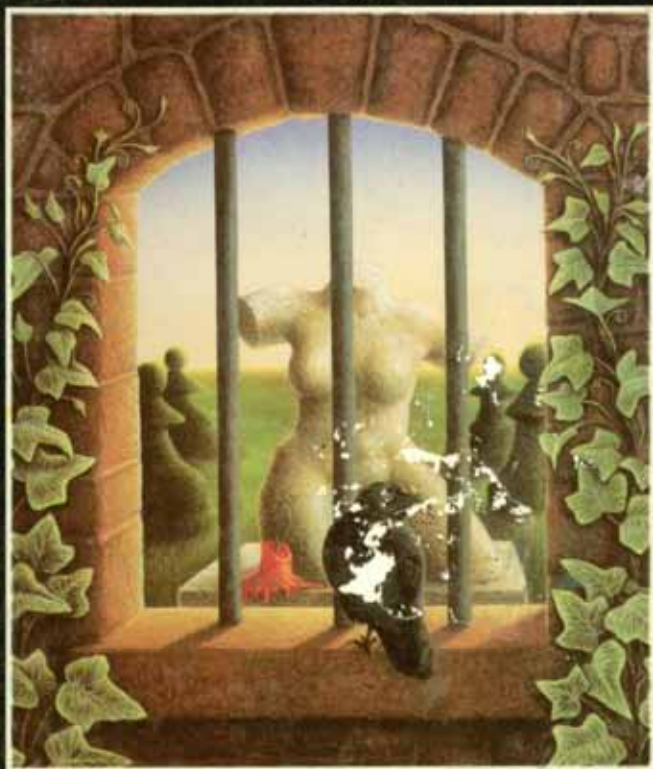
POLİSİYE
DİZİ

Minette Walters

HEYKELTIRAŞ

CAN

İngilizce aslından
çeviren
ÖZDEN ARIKAN

Minette Walters
HEYKELTIRAŞ

POLİSİYE
DİZİ

ISBN 975-510-864-5

© 1993 Minette Walters / Akcalı Telif Hakları Ajansı /
Can Yayınları Ltd. Şti. (1997)

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,
Özal Basımevi'nde basıldı. (1998)
Dizgi: Bedriye Başkan

Minette Walters
HEYKELTIRAŞ

ROMAN

İngilizce aslından
çeviren
ÖZDEN ARIKAN

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

Özgün adı
The Sculptress

İngiltere’de Hampshire’da kocası ve iki çocuğuyla yaşayan yazar, bir dergide editörlük yaparak yayın dünyasına girmişti. Artık zamanını yalnızca yazarlığa ayıran *Minette Walters*, ilk romanı *The Ice House*’la önemli bir ödöl almayı başardı. Boř zamanlarında hapisanelerde gönüllü olarak çalışıyor.

Roland ile Philip'e

"Gerçek, sınırları belli, küçük bir aralıkta saklıdır, yanılmanın ise ucu bucağı yoktur."

HENRY ST JOHN, VİKONT BOLINGBROKE

"Toplumun o kocaman, dehşet verici işaretparmağını üstüme çevrili hissediyor ve milyonların avaz avaz haykırdığını duyuyordum sanki: 'Ayıp. Ayıp. Ayıp.' Kendinden farklı olana karşı böyledir işte toplum."

KEN KESEY
Guguk Kuşu

"Balmumu Heykelciliği nefret edilen kimselerin balmumundan tasvirlerinde düşmanca duygular ve batıl inançlarda ifadesini bulurdu. Tasvire uzun iğneler saplanır, temsil ettiği kişinin böylelikle öldürücü yaralar alacağı umulurdu. Bu tür kara büyü inanışları hiçbir zaman tamamen yok olmamıştır."

BRITANNICA ANSİKLOPEDİSİ

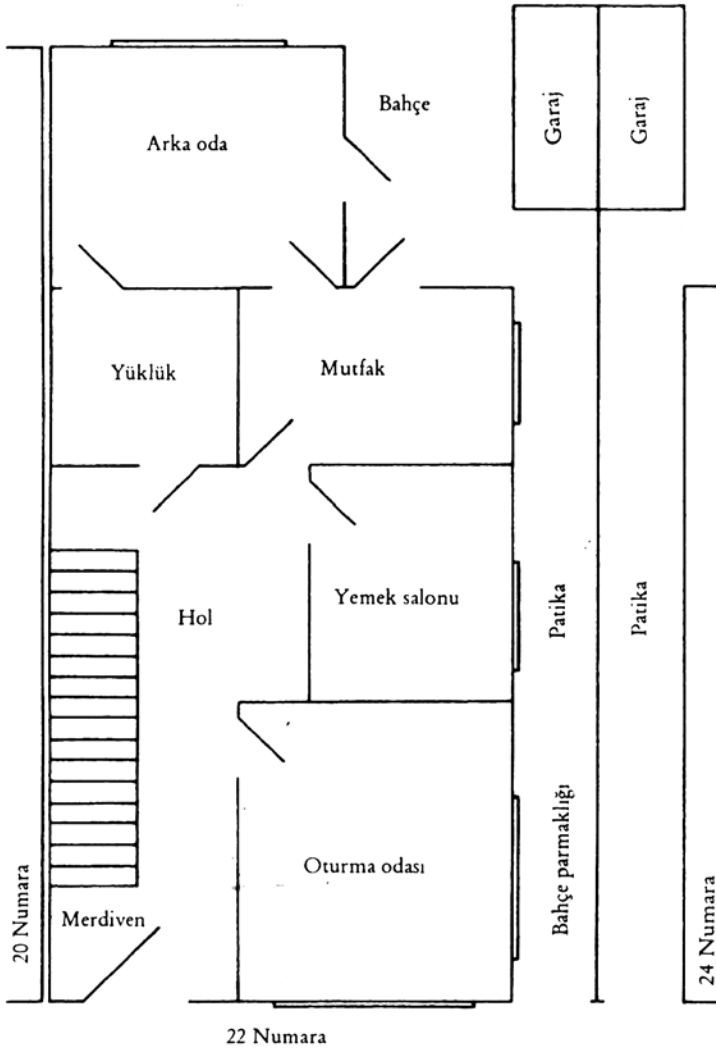
GİRİŞ

Dawlington Evening Herald, Ocak 1988

VAHŞİ CİNAYETLERE YİRMİ BEŞ YIL

Dün Winchester Kraliyet Mahkemesi'nde Olive Martin (23), annesiyle kız kardeşini hunharca öldürme suçundan ömür boyu hapse mahkûm edildi. Leven Yolu, 22 Numara, Dawlington adresinde oturan Martin'in en az yirmi beş yıl hapis yatması öngörülüyor. Martin'den, "İnsanlıktan nasibini almamış bir canavar," diye söz eden hâkim, sanığın bu iki savunmasız kadına uyguladığı vahşeti hiçbir şeyin mazur gösteremeyeceğini belirtti. Bir annenin öz kızı tarafından katledilmesi en akla sığmayacak cinayetti ve yasanın öngördüğü en ağır cezayı hak ediyordu. Yine kardeşin kardeş eliyle katli de bir o kadar tiksindirici bir suçtu. "Martin'in, cesetleri bir kasap gibi parçalaması ise" diye devam etti hâkim, "kötülüğün doruk noktası olarak cinayet arşivlerinde yerini alacak, başışlanmaz ve barbarca bir hüürnetsizliktir." Karar okunurken Martin büyük bir soğukkanlılık sergiledi...

Leven Yolu, 22 Numara, Dawlington, Southampton adresinde bulunan evin, cinayetlerin işlendiği dönemdeki zemin planı. Bayan Rosalind Leigh'nin ricası üzerine evin bugünkü sahibi tarafından çizilmiştir.

BİR

Karşıdan geldiğini görünce ürpermemek elde değildi. Kaba bir kadın karikatürüydü sanki; öyle şişmandı ki elleriyle ayakları ve kafası, sonradan akla geliverip de devasa gövdeye eklenmiş minicik, orantısız birer parça gibi tuhaf çıkıntılar oluşturuyordu. Sarı ve kirli saçları, terden yapış yapış, seyrek bir örtü gibiydi kafasında ve koltuk altlarında yayılıp giden kara kara ter lekeleri vardı. Yürümenin ona ıstırap verdiği açıkça görülüyordu. İçe basarak ve ayaklarını sürüyerek yürüyor, dev bacaklar güçlkle birbirinden ayrılıp öne uzanıyordu, her an dengesi bozulacak gibiydi. En ufak hareketle birlikte gövdesinin ağırlık merkezi değişirken, elbisesinin kumaşı da uğursuz gölgeler oluşturarak geriliyordu. Görüntüyü kurtaran tek bir özelliği yoktu kadının. Koyu mavi gözleri bile o çukurlaşmış, beyaz yağ tabakasının kıvrımları arasında kaybolmuştu.

Bu kadar uzun zaman geçtiği halde hâlâ merak konusu olması ilginçti. Her gün karşılaştığı insanlar, o uzun koridordan yürüyüşünü sanki oradan ilk kez geçiyormuşçasına seyrediyorlardı. Neydi onları etkileyen? Boyu bir seksen metreye yaklaşan, ağırlığı ise yüz altmış kiloyu geçen bu kadının cüssesi mi yalnızca? Şöhreti mi? İğrenme duygusu mu? Kimse gülümsemiyordu. Çoğu, hiçbir hayat belirtisi göstermeden izliyordu o geçerken, belki de dikkatini çekmekten korkuyorlardı. Annesiyle kız kardeşini küçük parçalar halinde doğramış ve bu parçaları mutfak döşemesine yayararak kanlı bir soyut tasarım oluşturmuştu. Onunla karşılaşan insanların pek azı aklından çıkarabiliyordu bu olayı. İşlediği suçun tüyler ürpertici niteliği ve o kıpırtısız devasa cüssenin mahkeme salonundaki herkese nasıl korku saldığı dikkate alınarak ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış ve en az yirmi beş yıl yatması öngörülmüştü. Cinayeti bir yana

bırakacak olursak, bu kadını alışılmışın dışında kılan, suçunu kabullenerek savunma yapmayı reddetmiş olmasıydı.

Hapishane duvarları arasında Heykeltıraş'tı adı. Asıl adı ise Olive Martin. Görüş salonunun kapısında bekleyen Rosalind Leigh, dilini ağzının iç çeperinde dolaştırdı. Sanki Olive'in barındırdığı kötülük ona ulaşmış dokunmuşçasına aniden içi çekilmişti. *Allahım*, diye geçirdi içinden, *ben bu işin altından kalkamayacağım* ve bu düşünceyle paniğe kapıldı. Ama başka seçeneği yoktu ki. Hapishane kapıları arkasından kapanmıştı işte, tıpkı mahkûmların arkasından kapandığı gibi – ama o, ziyaretçiydi tabii. Titreyen elini bacağına götürdü, bacak kaslarındaki seğirmeyi denetleyemiyordu. Arkasında, bu görüşmeye hiçbir hazırlık yapmadan geldiğine tanıklık eden bomboş bir iş çantası duruyordu; Olive'le de herkesle olduğu gibi konuşabileceği yolundaki düşüncesizce varsayımıyla dalgasını geçmekteydi bu çanta. Korku yüzünden yaratıcılığının kilitlenip kalması daha önce hiç başına gelmemişti, bir anlığına bile olsa.

Lizzie Borden kaptı baltayı, kırk parçaya böldü anacığını. Dönüp de bakınca yaptığına, babasını ayırdı kırk bir parçaya.

Bu tekerleme yankılanıp duruyordu kafasında, tekrarladıkça sersemlediğini hissetti. *Olive Martin kaptı baltayı, kırk parçaya böldü anacığını. Dönüp de bakınca yaptığına, kardeşini ayırdı kırk bir parçaya...*

Roz, kapıdan bir adım uzaklaşarak, gülümsemeye zorladı kendini. "Merhaba Olive. Ben Rosalind Leigh. Sonunda tanışabildiğimize sevindim." Elini uzatıp sıcak bir biçimde tokalaştı onunla; önyargıdan uzak, dostane bir tavır sergileyerek içindeki tiksintiden kurtulabileceğini umuyordu belki de. Olive âdet yerini bulsun diye dokunmuştu ona, tepkisiz parmakları bir an eline değdi geçti. "Teşekkür ederim." Roz, çevrelerinde dolaşıp duran gardiyana dönerek kararlı bir tonda konuştu: "Tamam, biz burada görüşeceğiz. Müdür'den bir saatliğine izin aldım." *Lizzie Borden kaptı baltayı...* Söyle ona, vazgeçtim de. *Olive Martin kaptı baltayı, kırk parçaya böldü anacığını...* Ben bu işin altından kalkamayacağım!

Üniformalı kadın omuz silkti. "Peki." Öylesine elinde tuttuğu metal kaynak iskemleyi yere bırakıp diziyile doğrulttu. "Bunu alın. Bundan başka neye otursa ânında kırılır." Dostça

güldü. Çekici bir kadın. "Geçen yıl helaya sıkıştı da dört adam ancak çekip çıkardı. Sizin tek başınıza kaldırmanız mümkün değil."

Sandalyeyi eğreti bir biçimde tutup sürüyerek kapıdan geçti Roz. Kendini sıkıntılı bir durumda hissediyordu, sanki bir karı-koca kavgasının ortasına düşmüştü de, ikisi birden arkadaşı olan bu insanlar arasında taraf tutmaya zorlanıyormuş gibi. *Ama Olive, gardiyanın asla beceremeyeceği bir biçimde ürktüyordu onu.* "Görüşme sırasında teyp kullandığımı göreceksiniz," deyiverdi aniden, heyecandan kelimeleri yutuyordu, ters bir tonda çıkıyordu sesi. "Müdür onay verdi. Bir sorun olmadığına inanıyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. Gardiyan bir kaşını kaldırdı. "Madem öyle diyorsunuz. Herhalde birileri zahmet edip Heykeltıraş'ın da onayını almıştır. Bir sorun çıkarsa, ne bileyim, örneğin bir şeye şiddetle karşı çıkacak falan olursa" –parmağını gırtlığına sürtüp kapıdaki cama vurdu, görevlilerin içeriye görmesini sağlayan cama– "bu camı tıklatın. Tabii size fırsat verirse." Soğuk soğuk gülümsedi. "Kuralları okumuşsunuzdur herhalde. Ona hiçbir şey getirmiyorsunuz, dışarı çıkarmak üzere ondan hiçbir şey almıyorsunuz. Görüş salonunda sizden sigara alıp içebilir, ama yanında götüremez. Müdür'ün izni olmadan mesaj getirip götürmek de yok. Herhangi bir şeyden kuşkuya düşerseniz görevlilerden birine danışsınız. Anlaşıldı mı?"

Kaltak, diye içinden öfkeyle söylendi Roz. "Evet, teşekkürler." Ama duyduğu, öfke değildi elbette, korkuydu. Şişko karılara özgü pis bir ter kokusu yayan ve o ablak suratında tek bir heyecan belirtisi görünmeyen bu hilkat garibesiyile kapalı bir yerde kilitli kalmaktan duyduğu korku.

"Güzel." Kadın, bir başka gardiyana çok belirgin bir biçimde göz kırparak oradan uzaklaştı.

Arkasından bir süre baktı Roz. "Gel, Olive." Özellikle kapıya en uzak sandalyeyi seçti. Bir güven ifadesiydi bu. O kadar gerilmişti ki hızla soluğunu bırakması gerekti.

Bu kitap düşüncesi, temsilcisi tarafından bir tür ultimatoom olarak getirilmişti önüne. "Yayıncın seni başından atmak istiyor artık Roz. Tam olarak şöyle dedi: 'Satacak bir şey bulup

Minette Walters

HEYKELTIRAŞ

CAN

Daha ilk romanında, eleştirmenlerin söz birliği etmişçesine övgüyle söz ettikleri polisiye yazarların sayısı gerçekten azdır. Genç İngiliz yazar *Minette Walters*, bunlardan biri. İlk romanıyla İngiltere'de 'En İyi İlk Polisiye Roman Ödülü'nü kazanan yazar, *Heykeltıraş*'ta, annesiyle kız kardeşinin cesetleri başında yakalanıp tutuklanan bir genç kadının öyküsünü anlatıyor. Olaydan beş yıl sonra olayla ilgilenen genç bir kadın gazeteci, her şeyi, hatta belki kendi suçsuzluğunu bile gizleyen Olive Martin'le görüşmeye çalışır. Cinayetleri işleyen Olive midir; değilse kimi ve neden korumaktadır? Gazeteci Roz'un yaptığı araştırma, 'Heykeltıraş' adı takılan Olive Martin'i unutmaya çalışan bir toplumda huzursuzluk yaratır. Bu gelişme, Roz'un arştırmasını bir tutkuya dönüştürür. Olive Martin'le tanıştığı günü unutamayan Roz için bir tek şey kesindir; Bu karşılaşma onun hayatını da değiştirmiştir, hem de sonsuza kadar.

Kapak resmi: GEORGE UNDERWOOD

ISBN 975-510-864-5

9 789755 108643 >